

Sol Anahtarı Kalan Sağlar Bizimdir

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 23 Haziran 2018

Yalıtılmış sığınakta
Kuru başına
İlgaz'ın esintisi
Mahmur bakışlı coğrafyanın
Son durağı
Bir hazin merkezi adeta
Teneffüs edilen şiiirde
Yorgun dimağın sunumu
Hayra çıksa dualarımız
Ümidin taslağında
Koyu bir reçine
Özlemi itip
Yakına gelince
Sevdiğimiz her tümce
Mahiyetinde
Ölümlü rota
İstikrarsız yalanlar
Dört duvar yüreğın dolmuş kotası
Boş mezara tikiş tikiş inen
Yüreğın kanatsız melekleri.

Tümleçlerin baskısı.

Zaman yandaşı mekân.

Kelamla derdim aslında kendime yenik düştüğüm...

Üzüm gözlerinde aşkın uzamındayım yas'ın.

Düşlerimi rehin verdim bu gece hem de en asil hüznle sınıandığıma delalet bir öngörü.

Şimdinin çöplerini topluyorum aslında dünün.

Yarınımı çalmaya dair bir ihbar alıyorum düşlerimde belli ki düş özürlü bir gerçek tarafınca kıskanıldığım.

Dünümü öldürmek isterdim belki de kendimi.

Kendimi korumak adına susmalıyım kim ne derse desin ne de olsa benliğimin direnişi tüm olup biten karşısında kayıtsızlık addedilen çaresizliğim.

Kadından yana derdi belki de aşkın.

Aşktan yana derdi tüm evrenin.

Ben ise kendimden dertliyim.

Göğün kursağında ölü kuşlar fınk atıyor ve iri gözlerinde kara deliğin muhbir imgeler var asılı oldukları kancaya göz kırıp kendilerince istişare ettikleri o kumpas.

Ölümü irdelediğimin farkındayım yine titrek titrinde gerçeklerin bir düş yobazı iken.

Kem gözleri hayaletlerin en dik açığı ile teyakkuzda.

Sığındığım gök kubbem yine Allah'ın katına çıktığım her an'ım.

Sevme özlemi var şarkılarda ama insanlar sevme özürlü.

Gülme özürlü şiirlerde teyakkuzdayım oysaki içimin neşesi aşikâr ve apaçık kundaklandı mutluluğum yine de sahip çıkıyorum içimdeki dehlizde kaybolmaya programlı o çocukla problem yaşadığım ve de evrenin benimle problem yaşadığı...

İstismar edilen çocuklara takılı aklım ve ölümün soğuk nefesine mecbur bırakılıp vücutları sonra da ruhları tacize uğrayan.

Ölmek mi yoksa mücbir sebep?

Ölümden yana derdi insanlığın ve unuttukları insanlığı sorguluyorum haddim olmadan aslında herkes bir güzel haddimi aşmış aştığını sorguluyor üstelik hadlerini aşmış...

Gel de güven şimdi!

İndinde makberin sevdiğim ölümlerle hasbıhal ediyorum:

Ne çok hayalet.

Ne çok korku... hayır, hayır, ben ölülerden korkmam.

Ne çok gerçek hem de en acısından yine yüreğimi yakan...

Ben gerçeklerden de korkmam.

Yalanlar...

İşte en korktuğum.

Sevdiklerim haberleri bile olmadan dualarımda saklı tuttuklarım.

Bir isyanın zili çalıyor ansızın.

Zararsız bir sevgiyi kutsarken benlik rahmeti törpüleyen tok sesine evrenin bir gönderme yapıyorum sekizinci nota olmanın şerefi ile.

Aslında iyi bir insan olmanın şerefine banıyorum sessizliğim ve kozamda örtülü taslaklarla yarını tasdikliyorum hâlbuki med-cezir etkisi her beyanım.

Kalbimi rehin bıraktığım duygu komisyoncusuna faiziyle bırakıyorum duygularımı lakin ardı arkası kesilmiyor ne de olsa kalemle iştiğalim kaç zaman.

Kayda değer ne varsa veriyorum.

Alıcı kuşlar başımda dönenirken rahmet bellediğim her şerri sadece yatırıyorum içindeki kaknem hüznle hasbıhal eden döngüde kabuklarını soyduğum hangi mukoza ise aslıma riayet edip dünü de mesnetsiz bir ithamla yıkıyorum.

Kalburüstü aşklara takılıyor gözüm sanırım içimde seken taşları aslında taşa tutulduğumu sandığım...

Bir ölçüt.

Bir rabıta.

Bir rakım.

Kayıbım.

Ayıbım da.

Sanırım sevgi arsız kimliğimle teyakkuza geçen sıfatlardan medet umuyorum tıpkı...

İyilik gibi.

İyi olmayı giyindiğim ama kötü addedilen.

Layık olmayı dilediği lakin ötelenen.

Mağdur düşlerimin kepengi hala inik ve gözlerim perdeli ve kulaklarımda iri yüzlü notalar.

Hangi anahtar ise kemanın dile geldiği.

Belki fa.

Belki sol anahtarı...

Israrcıyım ve illa ki sağ diyorum.

Sağdaki.

Ölenler hep solumda saklı.

Direniyorum ve son kez sesleniyorum:

Kalan sağlar bizimdir.